

вен — съпоставен на ония пейзажи на Бйоклина и необясними студии на Щука — най-безсмъртните символи на предреволюционното време на духа и на материята, които днес притискат света, за да изведат нова личност и ново съзнание. Поезията на Иван Кунев е верен симптом за началото към тия стремежи. Стисотворението му „Къде?“ съдържа първата решителна илюзия за тая възможност. Символизацията тук е дадена в един час, — часа на нощта — когато човек изгубва зрение, и всяка радостна връзка с външния свят изгаря. Угасва слънцето, — радостта на живота, замлъква пеенето на звучните краски, изчезват прекрасните образи на действителността. Къде?

Разперила крила си тъмни нощ сурова
За плач несвястнобесен всеки миг готова:
Не съмва.
Сърцето ми заспа. Във тишина дълбока
Разперила над мен листе липа висока
И тъмна.
„Къде“ . . . Аз чувам глас невнятно мил и нежен,
След него друг; изгнаник бял през път си снежен
Ги носи;
Напрягам слух, високо дигам си главата:
„Къде“ ? — един след друг пристигат из тъмата
Въпроси.
Мжгла . . . въпроси тъмни . . . нощ сурова
За плач несвястнобесен всеки миг готова.

Всяки миг готова! Душата е притисната под тежестта на неизвестната и тъмна бъдащност. Веч седем пъти поетът е гост, бледен призрак и седем пъти устните му мжлвят клетви, зла сполука. Изнемогналия в тъмата дух вижда да се свлича, от синкав песък — някаква сянка, чува шум и трясък; края на някаква стара песен, лъв и лъвица — и един вечен зов: О слънце, дай лъчи! В тоя час на безнадеждност се чуе плача на стария град . . .

Камбани пеят смъртни песни
И плаче горко стари град:
Зора зазаря . . .
Камбани пеят. В плач несвестни
Ридае горко старий град.

Той плаче. Плач се бавно носи:
Зората рони весел смях
От своето рухо
В полето глухо;